

LABAŠ, Jure, slikar (Oroslavje, 22. X. 1936). Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1960 (I. Režek); bio je suradnik Majstorske radionice K. Hegedušića 1960–62. Crta i slika cikluse ekspresivnih, nadrealnih i satiričnih značajki (*Klovnovi, Maske, Minotaurus, Aktovi*). Posljednjih godina radi djela s erotskim motivima. Crtež mu je silovit, kompozicija dinamična, kolorit otvoren i agresivan (*Mašinska erotika*). Upozorava na otuđenost suvremena čovjeka, služi se groteskom i ironično promatra likove i zbivanja. Izrađuje maštovito komponirane skulpture u raznovrsnim materijalima. Bavi se grafikom. Samostalno je izlagao u Zagrebu, Beču, Sisku, Beogradu, Salzburgu, Subotici, Karlovcu i Splitu. LIT.: V. Maleković, Jure Labaš, pokladne maske (katalog), Zagreb 1976. — Isti, Jure Labaš, Pasteli i crteži iz ciklusa Erotika (katalog), Split 1981. — I. Šimat Banov, Jure Labaš, slike i crteži (katalog), Zagreb 1984. — V. Maleković, Labaš, skulpture, slike i crteži (katalog), Oroslavje 1994. K. Ma.

J. LABAŠ, »4–31« 1979.

LABAŠ, Rudolf, slikar (Stari Golubovec, 31. VIII. 1941). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1965 (I. Režek, V. Parač), gdje je profesor od 1981. Bio je član grupe »Biafra« 1971–78. Izraziti predstavnik angažirane figuracije ekspresivnih i dramatičnih obilježja, bizarne maštovitosti i agresivna izraza (*Val de Grace*, 1969; *Rue Pastourelle 11*, 1972; *Grupa homoida*, 1974). Euforičnom gestom, virtuoznim potezom i bogatim koloritom slika apokaliptične vizije općega rasapa, straha i ugroženosti čovjeka (*Grupa H*, 1978; *Zid*, 1980; *Slučaj*, 1980). Poč. 1990-ih ekspresionistički naboj se smiruje. Maštovitim vizijama, sažimanjem i rastakanjem oblika, potankom razradom pojedinosti, biblijskom ikonografijom opisuju patnju, rat i užas (*A. D. 1991–93; Velebit I, II i III*). Slikom često prevladavaju glazbeni instrumenti savršenih, skladnih linija i erotskoga značenja (*Cello*, 1993). U crtežima interpretira erotične motive, kompoziciju gradi snažno pokrenutim linijama i suptilno iscrtanim pojedinostima. Samostalno izlagao u Zagrebu, Poreču, Zadru, Splitu i Čakovcu. Radi scenografije u HNK (D. Demeter, *Teuta*, 1990), ilustrira knjige (serija *Pet stoljeća hrvatske književnosti*) i časopise.

LIT.: T. Maroević, Rudolf Labaš (katalog), Zagreb 1977. — J. Depolo, Figurativne tendencije u mladoj hrvatskoj umjetnosti (katalog), Zagreb 1978. — Z. Jurčić, Rudolf Labaš (katalog), Zagreb 1981. — S. Špoljarić, Rudolf Labaš (katalog), Zagreb 1994. Ž. Sa.

LABIN, grad u *II Istri*. Izvorno prapov. gradina, potom rim. *Albona*, bio je u ranome srednjem vijeku jedan od prvih pohrvaćenih istarskih gradova. Dugo u posjedu akvilejskih patrijarha, 1420–1797. pod vlašću Venecije, nakon čega dijeli sudbinu ostale Istre.

Isprva opkoljen zidom u četvrti Gorica (do župne crkve), grad se širio, te je u XVI. st. opasana novim zidom i četvrt Dolica, a 1587. izgrađena su glavna gradska vrata Sv. Plora (Florus) u oblicima visoke renesanse. Izvan zida, na trgu Črču nalazi se loža, obnovljena 1777. kao trijem na vitkim stupovima; u njoj je smješten lapidarij (antika, srednji vijek, mlet. period). U gradskome tkivu, nepravilna tlocrta s mnogo stubišta, ističu se među pučkim kućama pretorska palača s renesansnim biforama (XV. st.), fontik za žito (XV. st.), patricijske palače renesansnoga tipa s unutarnjim dvorištem (Scampicchio, XV. st.) ili baroknoga tipa s naglašenom osovinom pročelja i atrijem u prizemlju (Franković-Vlačić, Manzin, Negri iz XVII. st. i Battiala-Lazzarini — sada Muzej — iz prve pol. XVIII. st.). Na veleposjedima se u XVII–XVIII. st. grade gospodarska zdanja reprezentativnih pročelja. — Labinština obiluje romaničkim crkvama s upisanom apsidadom. U gotici se gradi (XIV. st.) prostrana župna crkva s velikomprozorskom ružom na pročelju, temeljito pregrađena u XVI. st., te crkvice kojima šiljasti svod učvršćuje središnji pojas (Sv. Magdalena, Sv. Matej u Prodolu) ili svod nose ukrížena rebra u dva jarma (Sv. Kuzma i Damjan). Zidnih slika iz XIV. st. ima u Sv. Justu, a iz XV. st. u crkvi Sv. Kuzme i Damjana, Sv. Magdaleni te Sv. Mateju. U labinskim se crkvama nalaze slike provincijskih majstora iz XVII. st. (Moreschija, F. Solimene, G. Parolija) te N. Schiavonija (1832). Najstariji liturgijski pribor potječe iz